

Sygn. akt VIII GC 2135/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Bartkowska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Ilona Wadas

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2020 r.

w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko (...) - spółka jawna w O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 088,60 zł (pięć tysięcy osiemdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2019r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 067,00 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód W. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka jawna kwoty 5 551,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W treści uzasadnienia pozwu powód podał, że świadczył na rzecz pozwanego usługi określne fakturą Vat, zakreślając pozwanemu termin do jej zapłaty. Powód twierdził, że pozwany nie dokonał zapłaty należności. Powód podał, że w związku z brakiem możliwości odzyskania przysługujących powodowi należności, powód przed rozpoczęciem sporu sądowego zdecydował się na skorzystanie z usług firmy windykacyjnej, czego konsekwencją było przekazanie do (...) Sp. z o.o. sp. k. zlecenia prowadzenia działań windykacyjnych. Powód twierdził, że w dniu 18 maja 2018 r. (...) rozpoczęło działania windykacyjne mające na celu odzyskanie przysługującej powodowi należności. W wyniku działań podjętych przez (...) pozwany spłacił przysługujące powodowi należności. Powód wyjaśnił, że był zobowiązany do zapłaty na rzecz (...) wynagrodzenia prowizyjnego od każdej kwoty wypłaconej przez pozwanego na poczet spłaty zadłużenia. Wysokość prowizji wynosiła 12 %. Powód na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. obciążył pozwanego poniesionymi kosztami odzyskiwania należności, wystawiając notę księgową na kwotę 5 551,20 zł.

W dniu 11 lipca 2019 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy, sygn. akt VII GNc 4814/19 nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł zarzuty niewłaściwości miejscowej oraz spełnienia świadczenia na rzecz powoda. Wniósł również o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany nie zaprzeczył, że zapłacił część należności głównej wynikającej z faktury nr (...) po terminie wymagalności, jednakże zakwestionował roszczenie co do zasady. W ocenie pozwanego powód nie wykazał, że poniósł koszty egzekucji przewyższające kwotę 40 euro, zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwany zarzucił, że powód przedstawił jedynie fakturę VAT na kwotę 1 957,18 zł wystawiona na jego rzecz przez (...) Sp. z o.o. sp. k. Pozwany podniósł, że powód nie przedłożył żadnego dowodu, który potwierdzałby że kwota określona fakturą lub kwota wartości przedmiotu sporu została rzeczywiście zapłacona przez powoda. Ponadto koszty te miały znacząco odbiegać od czynności jakie powód musiał wykonać w celu dochodzenia wierzytelności.

W piśmie przygotowawczym z dnia 2 października 2019 r. powód podniósł, że koszty odzyskiwania należności określone w art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie dotyczą kosztów, które poniosła firma windykacyjna w procesie dochodzenia należności, a kosztów które poniósł sam wierzyciel, a dochodzone roszczenie mieści się w granicach uzasadnionej wysokości.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód W. D. sprzedał pozwanemu (...) Spółka jawna w O. używaną ładowarkę teleskopową.

Z uwagi na powyższe powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 123 000,00 zł, z terminem zapłaty wyznaczonym na 21 sierpnia 2017 r.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: zob. faktura VAT – k. 15 akt.

Pozwana spółka nie zapłaciła za maszynę. Wspólnik pozwanej nie odbierał telefonów ani od powoda ani od jego syna. Dopiero po odbiorze maszyny M. M. zapłacił część za towar i zwrócił się z prośbą o wydanie ładowarki co też powód uczynił. Pomimo obietnicy zapłaty powód nie otrzymał pełnej zapłaty ceny. W dalszym ciągu wspólnicy pozwanej nie odbierali telefonów od powoda, nie wnosili o rozłożenie należności na raty czy odroczenie terminu zapłaty. Dopiero gdy powód zadzwonił z telefonu żony, którego numeru pozwani nie znali, doszło do rozmowy, w której ponownie M. M. obiecał zapłatę za kilka dni i obietnicy nie dotrzymał.

dowód: zeznania powoda W. D.- k. 110v-111

Z uwagi na opóźnienia w zapłacie kwoty 46 260 zł przez okres 9 miesięcy oraz braku kontaktu ze strony pozwanej i niereagowaniu na wezwania do zapłaty, powód zdecydował się skierować sprawę do (...) S.A. a następnie za pośrednictwem tego podmiotu powód zawarł umowę z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., na mocy której rzeczony podmiot miał podejmować działania zmierzające do odzyskania od dłużnika należności przysługujących powodowi. Z tytułu powyższego strony uzgodniły wynagrodzenie w wysokości 11 % od kwoty wpłaconej kwoty przy wierzytelności przekraczającej 20 000,00 zł i opóźnieniu przekraczającym 90 dni.

Okoliczność bezsporna , nadto dowód: umowa windykacji wierzytelności – k. 70-71 akt, cennik – k. 73 akt, zeznania powoda W. D. – k. 110-111 akt.

W dniu 18 maja 2018 r. (...) Sp. z o.o. sporządziła pierwsze wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego na kwotę 46 260,00 zł, pod rygorem przekazania sprawy do (...) S.A. we W..

Zadłużenie pozwanej spółki wynikało z faktury VAT nr (...), z której do zapłaty pozostała kwota 46 260,00 zł.

Kolejne wezwanie do zapłaty spółka windykacyjna skierowała w dniu 30 maja 2018 r.

(...) kontaktował się z pozwanym także przez korespondencje elektroniczną oraz telefonicznie.

Dowód: wezwania do zapłaty wraz z korespondencją elektroniczną – k. 16-22 akt, zeznania reprezentanta pozwanego M. M. – k. 111-112 akt.

W dniu 30 maja 2018 r. pozwany przełał na rachunek powoda kwotę 13 260,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...).

W dniu 1 czerwca 2018 r. pozwany przełał na rachunek powoda kwotę 15 000,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...).

W dniu 5 czerwca 2018 r. pozwany przełał na rachunek powoda kwotę 11 000,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu – k. 25-27 akt.

W dniu 11 czerwca 2018 r. (...) wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7000,00 zł pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 23-24 akt.

W dniu 22 czerwca 2018 r. pozwany przełał na rachunek powoda kwotę 7 000,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu – k. 28 akt.

(...) Sp. z o.o. wystawił na rzecz powoda faktury VAT na łączną kwotę 6 827,98 zł brutto tytułem 12% prowizji za zlecenie (...) w związku z zapłatą windykowanych kwot przez pozwaną spółkę.

Powód w dniu 6 czerwca 2018r. przełał na rachunek spółki windykacyjnej kwotę 5 794,78 zł, a następnie w dniu 4 lipca 2018r. kwotę 1 033,20 zł.

Dowód: faktury VAT – k. 29-32 akt, potwierdzenie przelewu – k. 33-34 akt

Powód wystawił w stosunku do pozwanego notę księgową nr (...) na kwotę 5 551,20 zł tytułem kosztów odzyskiwania należności (koszty windykacyjne) na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Powyższa nota została przesłana do pozwanego i odebrana przez niego w dniu 26 czerwca 2018 r.

Dowód: nota księgową – k. 35 akt, potwierdzenie nadania i odbioru – k. 36-38 akt

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5 551,20 zł, w terminie do dnia 3 czerwca 2019 r. Pozwany odmówił spełnienia żądań powoda.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k.40 akt, pismo z dnia 12.02.2019 r. – k. 59 akt, pismo z dnia 04.12.2018 r. – k. 61 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dowodów z dokumentów i wydruków, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony oraz na podstawie zeznań powoda W. D., które Sąd ocenił jako logiczne i jasne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom reprezentanta pozwanego M. M. w zakresie w jaki twierdził, że strony uzgodniły inny termin płatności aniżeli ten wynikający z faktury VAT. Fakturę taką pozwany winien odesłać jako niezgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Ponadto okoliczności tej pozwany nie podniósł nawet w sprzeczności od nakazu zapłaty, przyznając, iż dokonał zapłaty z opóźnieniem, co świadczy o tym, iż jego zeznania miały jedynie na celu uniknięcia

wierzytelności objętych powództwem. Ponadto, zeznania pozwanego sprzeczne były w zeznaniach powoda, którym Sąd w całości dał wiarę i który zaprzeczył by był ustalany inny termin wymagalności roszczenia.

Przedmiot sporu sprowadzał się do oceny zasadności żądania zwrotu przez pozwanego kosztów poniesionych przez powoda w toku prowadzonych czynności windykacyjnych w związku z brakiem uiszczenia przez pozwanego należności z tytułu faktury VAT nr (...).

Przechodząc do rozważań merytorycznych w pierwszej kolejności należało wskazać, iż do przeprowadzenia rzeczowej analizy zastosowanie ma ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio nosząca nazwę o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, dalej „ustawa o terminach zapłaty”) w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 ww. ustawy. Zgodnie z art. 10 ust. 1 wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. W myśl natomiast ust. 2 omawianego przepisu, oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego I Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. U.UE L z dnia 23 lutego 2011 r.), która była podstawą ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, oprócz stałej kwoty 40 Euro wierzyciel jest uprawniony do uzyskania od dłużnika rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskiwania należności przekraczające tę stałą kwotę, poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Mogłoby to obejmować koszty poniesione między innymi w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej. Nie można interpretować przepisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w oderwaniu od wskazanej Dyrektywy. Tym bardziej, iż od dnia 1 stycznia 2016 roku zmieniono omawianą ustawę i w art. 10 ust. 2 pojawiło się określenie „uzasadnionej wysokości” w zakresie kosztów odzyskiwania należności.

Należy zwrócić uwagę, iż rolą implementacji prawa unijnego jest rzeczywiste wprowadzenie w życie postanowień przyjętych na szczeblu unijnym do krajowych porządków prawnych przy uwzględnieniu jego specyfiki, a podstawą prawną, z której wywodzi się obowiązek implementacji prawa Unii Europejskiej jest art. 4 TUE. Przepis ten nakłada obowiązek na państwa członkowskie w zakresie współpracy w osiągnięciu celów Unii poprzez zapewnienie pełnej skuteczności prawu unijnemu. W myśl zasady efektywności dla właściwego funkcjonowania Unii ważne jest, aby środki podejmowane przez różne państwa członkowskie w wykonaniu prawa unijnego doprowadziły do tego, aby było tam stosowane z efektywnością i rygoryzmem równoważnym skuteczności i rygoryzmowi towarzyszącemu stosowaniu prawa krajowego. Zasadniczą formą implementacji dyrektywy jest ustawa, przy czym niezależnie od wymogu wykładni prawa krajowego zgodnej z dyrektywą transpozycja (implementacja) dyrektywy w prawie krajowym musi być na tyle precyzyjna, aby nie było konieczne sięganie do samej dyrektywy przy stosowaniu aktów prawa krajowego.

Jednakże, skoro w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zapis o wysokości należnej rekompensaty nie jest wystarczająco precyzyjny to w ocenie Sądu zachodzi konieczność sięgnięcia do reguły dyrektywy, gdzie jest mowa o kosztach „rozsądnych”.

Zgodnie z preambułą dyrektywy jednym z działań priorytetowych przewidzianych w komunikacie Komisji z dnia 26 listopada 2008 r., zatytułowanym "Europejski plan naprawy gospodarczej", jest zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw oraz promowanie przedsiębiorczości między innymi poprzez zapewnienie, aby należności za dostawy i usługi były regulowane co do zasady w ciągu jednego miesiąca, w celu zmniejszenia ograniczeń w płynności finansowej. Opóźnienia w płatnościach stanowią naruszenie postanowień umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużników w większości państw członkowskich z uwagi na naliczanie niskich lub zerowych odsetek za opóźnienia w płatnościach lub powolne procedury ściągania należności. Zmiana ta powinna również obejmować wprowadzenie szczegółowych przepisów dotyczących terminów płatności i rekompensaty dla

wierzycieli za poniesione koszty oraz, między innymi, na zapisie, że wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności powinno być uważane za rażąco nieuczciwe. Konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzycieli koszty odzyskiwania należności w związku z opóźnieniami w płatnościach, aby zniechęcić do opóźnień w płatnościach. Koszty odzyskiwania należności powinny obejmować również odzyskiwanie kosztów administracyjnych oraz rekompensatę za koszty wewnętrzne poniesione z powodu opóźnień w płatnościach, w odniesieniu do których dyrektywa powinna przewidzieć stałą minimalną kwotę, którą można połączyć z odsetkami za opóźnienia w płatnościach. Oprócz roszczenia o zapłatę stałej kwoty na pokrycie kosztów odzyskiwania należności wierzyciele powinni mieć również roszczenie o zwrot pozostałych kosztów odzyskiwania należności, które ponoszą z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Do tych kosztów zalicza się w szczególności koszty poniesione przez wierzycieli w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej.

Podkreślenia wymaga fakt, iż przepis ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ani wskazanej powyżej Dyrektywy nie określają górnej granicy kosztów odzyskiwania należności.

W ocenie Sądu powód miał pełne prawo skorzystać z usług profesjonalisty, gdyż podejmowane przez niego osobiście czynności nie przyniosły efektu i pozwana spółka nie płaciła. W interesie dłużnika jest spełnianie świadczenia w terminie, by unikać konsekwencji bycia w zwole, która rodzi obowiązek płacenia odsetek i pokrywania poniesionych przez wierzyciela kosztów odzyskiwania należności.

Jak wskazał Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII Ga 83/19 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego I Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. ma na celu skuteczną ochronę wierzyciela przed opóźnieniami w płatności. Dąży zasadniczo do zapobiegania takim opóźnieniom, w szczególności poprzez unikanie, aby były one opłacalne dla dłużnika, oraz do zapewniania ochrony wierzycieli przed takimi opóźnieniami (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 15 grudnia 2016 r., *Drago Nemeč v. Republika Słowenii*, C-256/15, *ZOTSiS 2016/12/I-954*, w pkt 50). Taka ochrona oznaczać powinna umożliwienie takiemu wierzycielowi uzyskania jak najpełniejszej rekompensaty za poniesione przez niego koszty odzyskiwania wierzytelności, tak aby zniechęcić dłużników do opóźnień w płatności (tak Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 13 września 2018 r., *Česká pojišťovna a.s. v. WCZ, spol. s r.o.*, C-287/17, www.eur-lex.europa.eu, w pkt 26).

Podkreślić należy, iż podstawą powstałych kosztów jest opóźnienie pozwanej spółki w zapłaceniu należności za fakturę VAT nr(...). Opóźniając się z zapłatą pozwana spółka doprowadziła do poniesienia przez powoda wydatków, które zgodnie z przedstawionym na wstępie prawem mogą być odzyskiwane przez wierzycieli. Należy w tym miejscu wskazać, że przepisy te zostały wprowadzone celem zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając tym samym konkurencyjność przedsiębiorstw (por wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w wyroku z dnia 29 października 2015 roku o sygn. akt VIII Ga 165/15).

W sytuacji, gdy zadłużenie, tak jak w niniejszym przypadku, jest znaczne, dłużnik musi liczyć się, iż prowizja, którą pobierają windykatorzy, będzie stosunkowo większa. Jak wynika z przedstawionych przez powoda dowodów w postaci cenników windykacyjnych wartość prowizji dla firmy windykacyjnej oscylująca wokół 12% jest stawką rynkową. W związku z czym, przy zadłużeniu sięgającym przeszło 46 000 zł, koszt odzyskiwania wierzytelności w granicy 5 tys. zł, w ocenie Sądu nie jest kosztem nieuzasadnionym i wygórowanym. Znaczenia przy tym nie ma ile i jakie czynności windykator musiał wykonać by wierzyciel odzyskał swoją należność. W momencie, kiedy wierzyciel zleca prowadzenie windykacji, nie wiadomym jest, jak długo taka windykacja będzie trwała i czy w ogóle będzie skuteczna. Strony umowy o prowadzenia windykacji nie ustalają również wynagrodzenia dla firmy windykacyjnej w oparciu o ilość i rodzaj przeprowadzonych w windykacji czynności. Wynagrodzenie, jak już wyżej wskazano ustalone jest w formie procentowej prowizji, od odzyskanej kwoty. W tej sytuacji wyłącznie sukces windykacji jest gwarantem otrzymania stosownego wynagrodzenia przez windykatora.

Przede wszystkim wskazać należy, iż w tej konkretnej sytuacji powód musiał podjąć dodatkowe czynności, albowiem dotychczasowe jego działania nie przyniosły skutku. Podkreślić należy, iż to strona pozwana przez okres aż 9 miesięcy

nie płać za maszynę, którą sama użytkowała i która przynosiła jej korzyści. Pomiedzy stronami transakcji nie było sporu co do ilości czy jakości towaru. Powód sprzedał pozwanemu maszynę i wydał mu ją, a pozwana spółka zobowiązana była do zapłaty ceny, której nie uiściła przez wiele miesięcy. To postawa pozwanej spółki, jej brak zapłaty, całkowita bierność, czy wręcz lekceważenie powoda poprzez brak kontaktu, nieodbieranie telefonów spowodowało, iż powód zwrócił się o pomoc do firmy windykacyjnej. To dopiero działania tej firmy przyniosły zamierzony skutek czyli otrzymanie zapłaty ceny przez powoda. Spółka windykacyjna wzywała pozwanego do zapłaty spornej kwoty, kontaktowała się z nim telefonicznie jak i poprzez korespondencję elektroniczną. To z uwagi na zagrożenie wpisania pozwanej do Krajowego rejestru dłużników, pozwana spółka rozpoczęła spłacać zadłużenie i uczyniła to w krótkim czasie. Gdyby pozwany zwrócił się z powodem o wydłużenie terminu zapłaty, czy też zapłatę w ratach to powód nie zostałby zmuszony do skierowania sprawy do zewnętrznej firmy windykacyjnej. Pozwany jednak nie uczynił żadnego konkretnego kroku w kierunku powoda by ustalić sposób zapłaty ceny.

W ocenie Sądu to postawa strony pozwanej spowodowała konieczność podjęcia działań windykacyjnych i poniesienia kosztów przez powoda. Działania te wobec pozwanego były skuteczne, powód poniósł koszty, do zwrotu których zobowiązana jest strona pozwana.

Obowiązujące przepisy w pełni uprawniały powoda do obciążenia pozwanego kosztami dochodzonej wierzytelności. Jak już wyżej wskazano nie określają one górnej granicy kosztów odzyskiwania należności, ani nie wskazują, iż przy ustalaniu tych kosztów istotny jest rodzaj i ilość czynności podjętych na drodze windykacji należności (por. Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 października 2016 r. o sygn. akt X Ga 421/16).

W tym stanie rzeczy należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda część żądanej i poniesionej przez niego kwoty w wysokości 5 088,60 zł stanowiącej zapłacone przez powoda wynagrodzenie na rzecz spółki windykacyjnej, wynikające z umowy. Wbrew bowiem twierdzeniom powoda, wynagrodzenie przy kwocie windykowanej strony ustaliły na 11 %, nie zaś na 12 %. Przyjmując zatem, że pozwany uregulował zaległość w kwocie 46260,00 zł, koszty windykacji wyniosły 5 088,60 zł.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 088,60 zł tytułem zwrotu kosztów windykacji wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem powoda, w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 zd. 1 k.c. Należy przy tym podkreślić, że strona pozwana w żaden sposób nie kwestionowała początkowej daty naliczania odsetek.

Sąd oddalił roszczenie co do kwoty 462,60 zł, albowiem zgodnie z umową zawartą pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. prowizja miała wynieść 11% a nie 12%, zaś powód nie wykazał by strony zawarły aneks do umowy, bądź by na innej podstawie zmieniły wysokość prowizji. Tym samym powód nie wykazał by był zobowiązany do pokrycia kosztów w wyższej kwocie niż wynikająca z umowy i by uzasadnione było domaganie się ich w wyższej wysokości od pozwanego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód uległ jedynie w części, roszczenia, co do kwoty 462,60 zł - czyli, zdaniem Sądu, uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania. Z tego względu, przegrywający sprawę- strona pozwana powinna zwrócić stronie powodowej koszty postępowania, które wyniosły 2067,00 zł, w tym kwota 250,00 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 1800,00 zł wynagrodzenia pełnomocnika procesowego zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia Joanna Bartkowska